

вікна церкви видаються йому сузір'ям, зелений автомобіль – планетою, жовтий трамвайчик – сонцем. А може, так воно і є.

Пес саксофоніста: монолог

За картиною «У Лісабоні»
Віктора Володька

Уранці я не можу його добудитися. Якби я був більшим, певно, зумів би витягнути цього сонюгу з ліжка, а так мені вистачає сил на те, щоб стягнути з нього ковдру. Однак і розкритий він ще довго не піднімається, перевертається з боку на бік і стогне. Зрештою все ж викочується з постелі і навпомацки, із заплющеними очима, іде до ванної кімнати. Я не люблю дивитися, як він умивається, тому в цей час беру свій поводок, і коли він, усе ще не розтулюючи очей, виходить з ванної, тицяю ремінець йому в руки.

Якби не я, він би точно забув одягнутися, але я тричі гавкаю: гав! гав! гав!, і він натягує джинси і якусь зі своїх завжди зім'ятих сорочок (вони мають такий вигляд, ніби я їх пожував – але то не я, чесне слово! гав! Просто він ніколи нічого не прасує і навіть не має праски). Капелюха без мене він теж точно лишив би вдома (гав! гав! гав!), але саксофон – зов-

сім інша річ, я не уявляю собі, щоб він не взяв його із собою. (Іноді я навіть ревную його до цього саксофона: на нього він ніколи не кричить, а мені часом дістається...)

Отже, ми нарешті на вулиці. Я біжу до найближчого дерева – мені, розумієте, дуже треба, а потім ми йдемо до сусідньої кав'ярні – він каже, що йому конче необхідна чашечка міцної кави. Я не заперечую: раз йому так дуже хочеться, можу супроводити; головне, що ми нарешті вибралися надвір.

Випивши каву, він не одразу встає з-за столу і, певно, ще довго сидів би, якби я його не смикав, що нам пора. Він сам каже, що смачна кави – не дешево задоволення, отож я пильную, щоб він завжди мав на неї гроші, а для цього нам треба вийти на площу, де він гратиме.

Якщо бути відвертим, мені не дуже подобається, коли біля нас збирається багато людей, однак йому це, я бачу, дає задоволення, та й придумав я все це, щоб він міг підзаробити, а що більше людей – то більше грошей, ви ж розумієте. Тому я мовчки терплю, лише сідаю до нього ближче і слідкую, щоб ніхто часом не вкинув замість грошей якийсь непотріб (гав! гав!). Інколи якась напахчена пані простягає до мене руку й зі словами «який кумедний песик» намагається мене погладити, але я не даюся, грізно гарчу, а мій хазяїн (тут я йому вельми вдячний) бере дуже високу і різку ноту на своєму саксофоні, і пані забирає від мене свої руки. Я не люблю чужих рук (гав!).

Ми можемо стояти на площі дуже довго – кілька годин, а тоді повертаємося додому, і мій хазяїн смажить собі яечню або сосиски, а мені дає кісточок або телячих нутрощів – що знайде в холодильнику. Я не їм багато, мене йому не важко прогодувати. Принаймні, він ніколи на це не скаржиться – а от на те, що я вранці не даю йому спати, частенько нарікає.

Коли ми поїли, він шукає ноти, а я йому допомагаю, і це завжди дуже цікаво й весело, а ще несподівано, бо ми знаходимо його партитуру зовсім не там, де думали знайти.

Про вечір я не хочу нічого говорити, бо мій хазяїн бере саксофон, а мене залишає вдома і виходить. Їх немає допізна, і я б уже вкладався спати, але мені самотно, і я нудьгую. Шукати одному ноти нецікаво, гризти на самоті кісточки невесело.

Я згортаюся клубочком на його зіжмаканій постелі і думаю. Часом я засинаю, але невдовзі прокидаюся і тоді знову думаю. Я уявляю собі, як він зараз якимось дивом перетворює ноти на папері на музику і як потім йому аплодують. Я певен, що йому багато аплодують.

Якщо ви його побачите, передайте, будь ласка, щоб він постарався прийти додому хоч трошечки раніше.